

Упокојио се у Господу протојереј-ставрофор Дамњан Лисинац

Уочи великог празника Савиндана, 26. јануара 2021. године, одвојио се од нас телесно и упокојио у Господу наш вољени протојереј ставрофор Дамњан Лисинац, свима познати прота Дача, свештеник у пензији и дугогодишњи парох љубостињски.

Овај христоименити и на далеко чувени свештеник, родио се у селу Горњи Ступањ од оца Ђорђа и мајке Миланке побожних и врлих људи. Основно образовање стекао је у свом родном крају. По знању предњачаше бистрином ума и разборитошћу, а душа му беше окићена многим врлинама. Имајући такве дарове у себи и чувши Божији позив, одлучио се да преда живот Господу и умножи све даровано му, уписавши се у богословску школу Св. Арсенија у Сремским Карловцима. У богословији се показа као сјајан омитичар (беседник), али и врсни фудбалер увевши свој богословски фудбалски тим „Левијатан“ у активна градска такмичења.

Оженио се изабраницом Вукосавом, чије срце знађаше још из школских дана, а која се у истој мери показује као умна и врла жена, вредна достојанства попадије и протинице. У складном и богоугодном браку родили су две кћери Снежану и Светлану, заједно са унучићима Саром и Стахињом. Деца и унучад се показаше, па и даље показују, као достојни наследници свих њихових дарова.

Млади богословац Дамњан по завршеној богословији и одслуженој војсци, као онај кога је Господ „на земљи постави за служитеља у цркви“*, ступа на службу у Петницу код Чачка, а потом у Грачац надомак Врњачке Бање, да би 1982. прешао у новоосновану парохију љубостињску, са свештеном службом у манастиру Љубостиња.

Годинама се у Љубостињи богатио не само својим личним искуством, имавши испред себе живе слике монашког подвига, игуманије Варвару и Христину и монахиња, а све под окриљем Свете Царице Милице, која га је својим благословима бодрила и богато даривала. У Светој Љубостињи је блистао свештеничким достојанством, као какав поп господин, те својом појавом непрестано потврђивао оправданост свога свештенослужења у царској лаври, са манирима о аристократским држањем попут неког свештеника на царском двору.

Пошто га је Господ „међу људима украсио духовним достојанством“*, он као пастир Господњи увек је ишао пред својим стадом водећи га ка Царству небеском одговорно, пожртвовано и са пуно љубави. Бивао строг и благ, речит и ћутљив, хитар и смирен, истинољубив, човекољубив и Богољубов, увек показујући будност и спремност да се супротстави неистини, непревди, искушењу и злу. Такви дарови показали су изврсну и јединствену пастирску методологију у очувању целовитости поверене му пастве у тадашње тешке дане по веру и православље, када се лако одрицало Господа, а још лакше вређало и понижавало свештенство. Чувајући своје свештеничко достојанство, очувао је свештеничко достојанство уопште.

Деведесетих година прошлога века оснива веронауку за децу при парохији љубостињској, када је одзив великог броја деце показао насušност пројаве Јеванђелске истине међу будућим поколењима. Православном просвећивању оних за које је Господ рекао „Пустите децу, и не бранте им да долазе к мени, јер је таквих Царство небеско“ (Мат.19:14), придружује се песник, писац и драмски стваралац за децу Милош Милошевић-Шика, као његова „десна рука“. Данас као одрасли људи, а негда као деца светосавска, са посебном

емоцијом у срцу присећају се радосних дана проведених са протом Дачом у школи веронауке, светосавски академијама и верским екскурзијама које је организовао по целој православној Србији. Радо се сећајући сусрета са блаженопочившим Патријархом Павлом у цркви Св. Марка и његовим изненађењем пред појавом толике христољубиве деце, као и благословима којима их је обасипао.

Отишавши у заслужену пензију својој будућој браћи, свештеницима, оставио је целовиту парохију, богољубиву, са израженим поштовањем према свештенству, Цркви и Богу. Пензија му не беше време свештенослужитељског мировања и духовног ленчарења, но, често бивајући рад гост на многим службама, свечаностима и манифестацијама, показивао је све своје дарове врхунским умећем говорништва, које никога није остављало равнодушним, а свакога остављало „без текста“.

Умеће његовог проповедништва огледало се како у есенцијалном садржају беседе, тако и у препознавању духа и потреба народа, а све то изнето на јединствен начин, својствен “златоустим” беседницима. Беседе му беху богате конкретним и директним порукама и поукама; песнички обојеним богословским истинама, како каквим богослужбеним стиховима; бираним речима и анегдотски укомпонованим теолошким темама; орнаментски украшеним реченицама; мајсторским приношењем: изражајном мимиком, одмереним паузама, крешендом и акцентом у интерпретацији, префињеном артикулацијом, без сувишних фраза и израза, без поштапалица и празних пауза. Све ово је уједно описивало и његову личност уопште, обучену у грациозно и господствено држање, харизму којом је зрачио, умешност односа са сељаком и доктором наука, Епископом и било којим службеником. Све његове дарове, заједно са свим његовим врлинама, успесима, држањем, ставовима, са пуним правом ми смештамо у појам: „прота Дача“.

У последње дане свога овоземаљског живота, сав се Господу педавши молитвом и покајањем, свима нам је давао до знања, да је његов дух и даље несаломив и јак, иако тело слабо, али и да је целим бићем спреман да изађе пред Господа који је „одредио свима људима општу границу живота, када се живот испуни“*.

За богољубивим људима вапи и Небо и земља. Само се људској логици причињава да је по среди неправда у тренутку када смрт одвоји од нас вољену личност. Стварност је ипак другачија: ма где да се она нађе, на Небу или земљи, она обитава и на једном и другом месту, рекло би се, подједнако. Зато је и наш прота Дача још увек са нама, иако изашао на истину пред

Господа. За оне који, ипак, по слабости људској тугују за протом Дачом, речима молитве нека се снаже: „Господе сила, тужних радости, и уплаканих утехо, и свима малодушнима Ти си помоћ: утешивши Твојим Милосрђем оне што плачу за уснулим, сваки бол срца њиховог исцели“*

Драги нам прото Дачо, пошто стаде пред суд и правду Божију, у лице Његово вечно загледавши се, чија близина сада још више милује те и греје – сети се и твоје деце, рођака, пријатеља, парохијана и нас твоје следбенике на заборава, те узмоли од Њега милостивог и наше спасење.

Господе милостиви, човекољубиви и многомилостиви, који свачију душу знаш и свакога понаособ лично волиш, верног слугу Твога свештеника Дамњана, чије си куцање срца бројао, чијим си се беседама сладио, као каквим славопојем Анђела, и чије си покајничке молитве слушао – прими и овај наш мали принос и скромно беседничко приношење, као какви молитвени стих, те га уврсти и међу Дамњанове беседе у којима он неизмерно величаше славу Твоју, и „дај му венац правде Твоје, удео спасаваних, у славу изабраних Твојих, да би за оно, око чега се трудио у овоме свету Имена Твога ради, примио богато уздарје у обитељима Светих Твојих, благодаћу и милосрђем и човекољубљем јединородног Сина Твог Господа нашега Исуса Христа. Амин“*.

Духовно чедо, брат у Христу, наследник љубостињске пастве и Дачин пријатељ,

протојереј Данијел Стефановић

